

Nici un loc în casa de poposire

... și materialismul în timpul crăciunului

Luca 2,6.7: „Pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele când ea trebuia să nască. Și ea a născut pe Fiul ei Cel întâi-născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.”

Luca 10,33.34: „Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit la el și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat și i-a legat rănilor, turnând peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe animalul lui, l-a dus la o casă de poposire și a îngrijit de el.”

Luca 22,11.12: „Și spuneți stăpânului casei: „Învățătorul îți zice: Unde este camera pentru oaspeți, în care să mănânc Paștele cu ucenicii Mei?””

Introducere

An după an la 24 decembrie se amintește că Mesia a fost născut în Betleem, și unii au lacrimi în ochi când la teatrul de păpuși Maria însărcinată este trimisă de acolo pe motivul că în casa de poposire nu este loc. Ce atitudine fără inimă! Și noi suntem siguri, că noi am fi găsit un locșor pentru perechea săracă și pentru Fiul lui Dumnezeu! Cum se face că la crăciun inimile ni se încălzesc în timp ce „micuțul copil Isus” trebuie să înghețe afară în iesle?

Nici un loc în casa de poposire

Întrebarea care ni se pune nouă astăzi este, dacă noi lăsăm încă pe Isus afară sau dacă El a găsit la noi un loc de poposire? Este El cu adevărat punctul central al „casei noastre de poposire”, a intrat El deja la tine? Umple El toate încăperile tale? Nu mă refer la faptul dacă tu l-ai mărturisit cândva păcatele și după aceea îți trăiești viața ta proprie și ca un fel de „calmante” mergi de două ori pe săptămână într-o adunare creștină. I-am făcut noi loc, sau Domnul Isus trebuie să Se mulțumească cu ultima cameră, pe care oricum nimeni nu o voia? Este El prezent în deciziile noastre familiare și în discuțiile din timpul zilei sau L-am exclus deja din bucuriile, grijile și problemele noastre? Am acordat noi prioritate lucrurilor pământești sau, chiar mai grav, trebuie să fim atenționați cu cuvintele apostolului Pavel: „Nu dați prilej diavolului”?

Nu este așa, că noi, ca și oamenii de atunci, deseori nu avem loc pentru Persoana cea mai măreață, pe care lumea aceasta a văzut-o vreodată? Oamenii de atunci nu au știut cine era Cel pe care ei L-au lăsat să stea înaintea ușii. De unde să știe ei, că tocmai Maria cea săracă și Iosif, mai sărac decât ea, au devenit perechea aleasă, ca să acorde un loc de poposire Mântuitorului lumii. Dar noi astăzi putem ști: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1,1). Și în continuare: „Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi” (Ioan 1,14). Despre acest Cuvânt se spune: „Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1,3). Ce Persoană deosebită!

Toate au fost create *prin* Domnul Isus și *pentru* Domnul Isus (Coloseni 1). Minunat! Dumnezeu a devenit unul dintre noi, El a venit așa de aproape de noi oamenii, cum niciodată nu a avut loc în istoria omenirii.

Dar a fost aceasta totul? Nu! „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). Domnul Isus era Darul cel mai mare, pe care Dumnezeu putea să-L dea. El, putem spune cu toată reverența, a rupt pe Fiul Său de la inima Sa. Astăzi noi putem ști că marele Dumnezeu a devenit Om și în felul acesta a găsit o cale prin care El putea să ne lege cu El Însuși. Dacă noi astăzi nu oferim nici un loc acestui Fiu al lui Dumnezeu, nu facem noi atunci aceasta împotriva oricărei cunoașteri mai bune, pe care o avem? Noi știm ceva despre slava Persoanei Sale, noi știm, că El poartă toate lucrurile prin Cuvântul puterii Sale, noi știm că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ ca să ne răscumpere pe noi oamenii păcătoși, și că El ne-a dăruit o calitate a vieții care niciodată nu a fost cunoscută – și anume viața veșnică, viața din belșug, da, viața Fiului lui Dumnezeu Însuși.

Nu este uimitor, nu, mai degrabă nu este trist, că noi acordăm prioritate așa multor lucruri lipsite de importanță, în loc să ne umplem cu această Persoană minunată? Nu numai la crăciun, însă desigur în mod deosebit atunci, mottoul este deseori: să cumpărăm cât se poate de mult. Având în vedere această Persoană minunată, nu ar trebui noi să ne gândim mai întâi de trei ori dacă să ne lăsăm antrenați în această goană din timpul crăciunului (și nu numai atunci!) sau dacă nu ar fi mai bine să ne concentrăm asupra lucrurilor esențiale? Ce este cu multele ore petrecute la computer (cuvânt cheie: internet), ce este cu multele ore pierdute în preocuparea cu trenulețul electric (dacă motivul nu este acela de a te preocupa cu copiii)? Sunt interesele noastre convenite pentru echipa de fotbal favorită din campionat sau deja de mult noi ne interesăm mai mult de un joc de fotbal bun decât de o oră bună în Adunare? Trebuie cu adevărat să am al patrulea sau al cincilea palton de crăciun? Trebuie eu să fac cu adevărat orele de adunare să degradeze, devenind un fel de parada modei? Trebuie locurile de parcare ale localului nostru de adunare să se asemene cu o expoziție de autoturisme? Unde este Isus în toate acestea? Este El cu adevărat în toate acestea, când pe noi de fapt ne interesează cu totul alte lucruri, atunci când ne strângem laolaltă ca creștini? Dacă suntem sinceri, fiecare dintre noi își are mai mult sau mai puțin pe ascuns „devoratorii timpului”, care vor să ne îndepărteze privirea de la Persoana minunată a Domnului Isus. Unde se mai găsește Acela, care nu are nici un loc în casa de poposire? Nu suntem noi tot așa de fără inimă ca și posesorii casei de poposire de atunci din Betleem? Dacă într-o duminică Domnul Isus nu ar mai fi prezent – am observa noi aceasta? Stă El probabil și la noi deja înaintea ușii și bate (Apocalipsa 3)?

Ne-a dispărut modestia, cumpătarea și naturalețea, care caracterizau așa de mult pe Domnul Isus? Dacă cauți o vizuină, atunci te poți duce la vulpi, dacă cauți un cuib, atunci du-te la păsări, dar dacă cauți ceva, unde să-ți pui capul, atunci să nu te duci la Domnul Isus, căci El nu le avea pe toate acestea. Apostolul Pavel a spus odată tânărului Timotei, că noi trebuie să ne mulțumim dacă avem îmbrăcăminte și un acoperiș deasupra capului. Observăm noi cât de materialști am devenit? – Noi (și eu mă includ și pe mine) deja demult nu mai suntem mulțumiți cu un astfel de stil de viață. De aceea nu este cu atât mai important să stăm liniștiți și să gândim din nou asupra priorităților?

Domnul Isus duce El Însuși în casa de poposire

Nu este deosebit de uimitor, că Acela, care nu a găsit un loc în casa de poposire este în același timp adevăratul Samaritean milostiv, care Se îndură de sărăcia oamenilor, ca să-i ducă într-o casă de poposire, pentru ca acolo ei să devină sănătoși? Acela, care nu a avut nici o casă de poposire, caută o casă de poposire pentru noi! Cât de mulți oameni bolnavi sunt, da, cât de mulți creștini sunt bolnavi, care de fapt ar trebui să re trăiască că Domnul Isus este milostiv și plin de compasiune. Noi am stabilit în viața noastră priorități greșite și acum am ajuns la capăt, suntem epuizați, nu mai vedem sensul, avem de fapt totul și totuși nu avem nimic. Chiar și între creștini depresia nu este un cuvânt străin. Noi nu vrem să ne facem prea modești, dar Domnul Isus dorește să te ducă într-o casă de poposire ca să te faci sănătos. Dar pentru aceasta tu trebuie să vrei; nu ți se poate ajuta dacă tu însuși vrei să dai la o parte problemele tale, sau nu vrei să le recunoști.

Dacă te simți apelat de aceste rânduri, dacă tu ești acela despre care este vorba aici, atunci fă primul pas, pocăiește-te de o viață în care ai stabilit priorități greșite și începând de astăzi mergi consecvent pe un drum cu Domnul Isus. Reorganizează-ți radical viața după etaloane biblice. Probabil nu toate problemele vor dispărea deodată, dar cu siguranță unele griji și probleme se vor rezolva. Dacă ai mers timp mult cu inima împărțită înapoia Domnului, atunci nu te poți aștepta că totul se schimbă la o apăsare de buton; trebuie să te dezobișnuiești de multe obiceiuri proaste, și deprinderi noi bune trebuie învățate. Aceasta nu va avea loc de azi pe mâine.

Vreau să revin încă o dată la exemplul „shoppen” și cumpărături care nu sunt cu adevărat necesare (la aceasta poți adăuga și alți „devoratori de timp”, cum sunt de exemplu jocurile la computer), căci tocmai aceste lucruri pot deveni repede deprinderi proaste. Dar în ajunul crăciunului cumpăratul în măsură mare este la ordinea zilei. Nu vreau să fiu greșit înțeles, nu vreau să-i consider pe toți la fel sau să arăt cu degetul spre cineva, eu însumi am de luptat cu aceste lucruri, așa cum au mulți alți creștini. Nici nu vreau să stric atmosfera și tuturor să le stric cheful sărbătorilor de crăciun. Totuși eu cred, că pentru noi toți este timpul să înțelegem clar ce chemare am primit și dacă noi ne comportăm corespunzător chemării de care am avut parte. Uneori uităm că timpul binecuvântării pământești este în mod deosebit rezervat viitoarei Împărății a păcii și că noi ar trebui să trăim mai mult fiind conștienți de perspectiva cerească a versului de cântare:

El, Dumnezeu, azi mă conduce
Spre locuință-n Canaan,
Loc, unde voi primi răsplată
Și unde voi avea belșug.

...

De ce noi astăzi nu mai cântăm cu plăcere astfel de cântări? Este oare din cauza melodiei vechi sau pur și simplu experiența noastră nu mai corespunde conținutului acestor cântări? Trebuie să învățăm din nou acea parte a roadei Duhului? Stăpânirea de sine! Nu este incredibil, că sunt așa de mulți creștini sunt care nu-și fac nici un fel de griji, pentru care este de la sine înțeles să meargă o dată sau de două ori pe săptămână la cumpărături? Nu vedem noi cât de bolnav este de fapt acest mod de viață? Duminica vorbim despre modestie și stăpânire de sine, și pe parcursul săptămânii mergem la cumpărături și cumpărăm lucruri care

nu sunt neapărat necesare. De ce? Deoarece lumea ne duce de nas? Probabil și noi ne spunem, că toți trebuie să facem ceva împotriva crizei economice. Dar ceea ce în lume este absolut normal nu corespunde concepției de viață creștină. Creștinii merg să cumpere când au absolută nevoie de ceva pentru viața zilnică, ei nu merg ore în șir prin magazine, chiar dacă nu cumpără nimic. Nu vreau să jignesc pe nimeni, eu însumi văd propriul eșec, dar nu trebuie să ne mirăm, dacă nu mai avem nici o atracție de serviciul divin de duminică și din timpul săptămânii. Este schizofrenie să predici duminica supă și în timpul săptămânii să mănânci carne la grătar. Trebuie să fim atenți să nu facem din creștinism o chestiune mincinoasă. Este acesta probabil și motivul pentru care oamenii consideră așa de puțin atrăgător faptul de a fi creștin? În orice caz nu cunosc nici o trezire spirituală în istoria Bisericii care să fi avut loc cu fast și pompă, ci mai degrabă cu simplitate, modestie și sarcini de viață.

Ultima casă de poposire pe drumul Domnului

Încă o ultimă casă de poposire era pe drumul Domnului Isus. Este foarte interesant să se vadă că atât la nașterea Sa cât și scurt timp înainte de moartea Sa, de fiecare dată o casă de poposire a avut un rol deosebit. Tot așa noi nu avem voie să despărțim nașterea Domnului de moartea Sa și de învierea Sa. Mulți vor „copilașul încântător cu păr buclat”, dar ei nu vor pe Hristos încoronat cu cununa de spini și sângerând, pe al cărui spate plugarii au tras brazde adânci. Nu au nevoie de un suplinitor, care pe cruce a fost făcut păcat și acolo a luat locul nostru. Nu, noi nu vrem un așa Hristos – noi avem nevoie numai de un Hristos plăcut pentru gânduri calde în timpuri reci de crăciun. Dar dacă tu nu-L vrei pe Hristos însângerat, atunci nu vei putea avea nici Copilul plăcut din iesle.

Chiar dacă la nașterea Lui nu a fost nici un loc în casa de poposire, este totuși un loc unde noi putem să ne strângem împreună cu Domnul Isus. Este „camera pentru oaspeți”, așa cum spune Luca 22,11, și este același cuvânt ca și cel pentru „casa de poposire” din Luca 2,7. Este interesant că o casă de poposire joacă un rol important atât în primele zile cât și în ultimele zile ale vieții Domnului pe pământ. Este această cameră de sus, cum mai este ea numită, care „aproape” că nu mai aparține acestui pământ. Dacă vrem să ne unim cu Domnul Isus, dacă noi vrem cu adevărat să-I dăm loc, atunci noi trebuie să venim în casa Lui de poposire. Atunci trebuie să ne ridicăm puțin deasupra lucrurilor acestora pământești, atunci trebuie să ne despărțim de mersul lumii acesteia. Atunci trebuie să recunoaștem, că Domnul Isus de aceea a murit pentru păcatele noastre, „ca să ne smulgă din acest veac rău” (Galateni 1,4). Atunci trebuie să găsim odihnă la gândul că noi nu mai suntem din lumea aceasta (Ioan 18), că noi suntem cetățeni ai cerului (Filipeni 3) și suntem străini și fără drept de cetățenie (1 Petru 2,11) și deja acum suntem așezați în locurile cerești (Efeseni 2). Dacă cu adevărat Capul nostru este în cer – și El este acolo! – unde este atunci locul mădulelor? Poate Capul să fie despărțit de trup? Imposibil! Dacă Hristos a fost așezat mai presus de orice domnie și de orice autoritate (Efeseni 1), atunci noi avem voie să știm că și noi de asemenea am fost așezați acolo, și anume în El (Efeseni 2).

Casa Tatălui

Pe pământ Domnului Isus nu I s-a acordat locul care I se cuvine, nici la nașterea Lui și nici în timpul vieții Lui. Când era scurt timp înainte „să plece din această lume la Tatăl”, El a spus ucenicilor Săi, că acum ei nu-L pot urma. Unde S-a dus El? El S-a dus la Tatăl. În casa Tatălui Său erau multe locuințe; acolo era un loc pentru El. Cât de mult cunoașterea acestui loc trebuie să-I fi ușurat fiecare pas pe pământ! Cum a trăit Domnul Isus știind permanent că în casa Tatălui Său este loc suficient, și în afară de aceasta era un loc permanent în opoziție cu un locaș de poposire, care de fapt totdeauna este numai temporal! Cum a făcut El fiecare pas pe pământ conștient fiind de părtășia cu Tatăl Său! Nimic, absolut nimic nu a făcut fără o poruncă a Tatălui Său, nu a rostit nici un cuvânt, fără să fie în concordanță cu Tatăl Său, ci a vorbit așa cum Tatăl L-a învățat (Ioan 8,28), și El a știut că Tatăl nu L-a lăsat singur (Ioan 16,32).

Acolo unde și noi găsim un locaș de poposire

Cum stau lucrurile cu noi: Nu ar trebui să mergem pe drum în perspectiva acestui loc de părtășie intimă cu Tatăl și cu Fiul? Nu a spus Domnul Isus ucenicilor Săi, că într-adevăr ei acum nu puteau să-L urmeze, dar că El se va duce să le pregătească un loc? Nu le-a povestit El că într-adevăr aici în lume ei vor fi ca și El urâți, dar că și ei trebuie să trăiască în perspectiva casei Tatălui și să-L aștepte pe El Însuși (Ioan 14)? Prin faptul că Domnul Isus a mers la cruce pentru noi, a înviat și a fost glorificat la dreapta lui Dumnezeu, El ne-a pregătit un loc în casa Tatălui. Tocmai aceste „multe locuințe” erau cele care la întrebarea „Pe cine să trimit?” L-au determinat pe Domnul Isus să spună: „Iată-mă! Trimite-Mă!” Deja înainte de întemeierea lumii Domnul Isus a văzut multele locuințe goale, și de aceea noi am fost aleși înainte de întemeierea lumii. Vedem noi aceasta? Noi nici nu aparținem lumii acesteia, căci noi am fost aleși deja cu mult înaintea acestei creații vizibile. Noi suntem într-adevăr în lume, dar noi nu suntem din ea. Dar după ce păcatul a venit în lume, nu a existat nici o posibilitate pentru om să intre în aceste locuințe. „Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur” – și dacă Domnul Isus S-ar fi reîntors în casa Tatălui, fără să meargă la cruce, atunci aceste „multe locuințe” ar fi rămas pentru totdeauna goale. Dar acum Hristos a murit pentru noi, El a pregătit locașul pentru noi, El a fost pus în pământ ca adevăratul grăunte de grâu și a murit. Acum „multele locuințe” sunt pregătite pentru noi, și va veni ziua când această casă se va umple. Așa se spune în continuare despre grăuntele de grâu: „Dar, dacă moare, aduce multă roadă.”

Pe pământ Hristos nu a avut nici o încăpere, El nu a avut nimic, nici un loc unde să-Și poată pune capul, dar înălțat de pe pământ Domnul Isus are nu numai încăperea Lui, camera Lui de oaspeți, camera de sus, ci înălțat de pe pământ Domnul Isus a găsit un loc unde a putut să-Și pună capul: „Isus a zis: ‚S-a sfârșit!’ și, plecându-Și capul (sau: Și-a pus capul, cum se mai poate traduce), Și-a dat duhul.”

Să nu dăm noi toată viața noastră acestui Domn minunat? Ce însemnătate are crăciunul cu toate nimicurile și materialismul în perspectiva acestor momente de importanță mondială din istoria omenirii?